

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8CoP/304/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113217505
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Solčányová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7113217505.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Diany Solčányovej a členiek senátu JUDr. Marianny Hraboveckej a JUDr. Ludviky Bodnárovej vo veci starostlivosti súdu o mal. K. C. nar. XX.X.XXXX zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Košiciach dieťaťa rodičov A. C. nar. XX.XX.XXXX bývajúceho na L. Č.. P. Č.. X M. K. zastúpeného advokátom JUDr. Marekom Radačovským so sídlom na Žriedlovej ul. č. 3 v Košiciach a D. Y. nar. XX.XX.XXXX bývajúcej na A. L.. Č.. X v K. zastúpenej advokátkou JUDr. Helenou Knopovou so sídlom na Štúrovej ul. č. 20 v Košiciach v konaní o zmenu osobnej starostlivosti o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo 7.5.2014 č.k. 21P/90/2013-94 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí návrhu otca.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh otca o zverenie mal. K. nar. XX.X.XXXX do jeho osobnej starostlivosti a o trovách účastníkov konania rozhodol tak, že žiaden z nich nemá právo na ich náhradu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec s návrhom, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrhu otca vyhovie, eventuálne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvého stupňa podľa jeho názoru konal v rozpore s platnou právnou úpravou, pretože napriek konštatovaniu, že matka svojím spôsobom výchovy neumožňuje otcovi stretávať sa s maloletým a podieľať sa na jeho výchove, čím vážne zasahuje do jeho rodičovských práv a povinností, nepostupoval pri rozhodovaní o jeho návrhu podľa § 25 ods. 4 Zákona o rodine, v zmysle ktorého môže súd aj bez návrhu zmeniť rozhodnutie o osobnej starostlivosti, ak jeden z rodičov opakovane, bezdôvodne a zámerne neumožňuje druhému styk s mal. dieťaťom. Vytkol konajúcemu súdu, že nevyhovел jeho návrhu a nenariadil znalecké dokazovanie ohľadom jeho súčasného vzťahu s mal. K. a svoje rozhodnutie založil na odhadovaných predpokladoch namiesto skutočných aktuálnych informáciách. Na základe týchto dôvodov vyslovil názor, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav a nesprávne vec právne posúdil. Zdôraznil, že matka bola odsúdená za trestný čin marenia úradného rozhodnutia, z dôvodu, že mu neumožňovala styk s maloletým a skutočnosť, že ho maloletý odmieta dosiahla páchaním trestnej činnosti a podľa jeho názoru konajúci súd napadnutým rozsudkom toto jej konanie odobril. Konštatoval, že podľa § 178 ods. 1 O.s.p. je súd povinný vystupovať aktívne, preto mal v tomto prípade viesť rodičov k nariadenému plneniu povinností, napriek tomu, konajúci súd nielenže tak neurobil, ale aj zamietol návrh otca o zmenu osobnej starostlivosti, čím potvrdil správnosť aktuálneho stavu. Vyslovil presvedčenie, že súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom obmedzil základné práva dieťaťa ako aj rodičovské práva otca. V závere odvolania vytkol konajúcemu súdu, že napriek tomu, že podľa jeho názoru boli splnené podmienky pre zverenie mal. K. do striedavej osobnej starostlivosti sa takouto možnosťou nezaoberal.

Matka vo vyjadrení k odvolaniu otca uviedla, že napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne, preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Poukázala na výsluch znalkyne Mgr. R., ktorá potvrdila negatívnu citovú väzbu maloletého k otcovi a uviedla, že nemohla vykonať posudzovanie pomocou pozorovania interakcie medzi rodičmi a dieťaťom, pretože len zmienka o tom pôsobila na mal. K. negatívne a s prihliadnutím na jeho zdravotný stav, by takáto stresujúca situácia mohla u neho vyvolať epileptický záchvat. Taktiež poukázala na stanovisko kolízneho opatrovníka a obsah listu, ktorý maloletý v októbri 2013 zaslal súdu, v ktorom vyjadril svoj negatívny postoj k otcovi. Odmietla tvrdenia otca, ktorými ju obvinil z bránenia mu v styku s mal. Konrádom a uviedla, že sa s maloletým nestýkal od roku 2005 napriek tomu, že ho k uskutočneniu stretnutí niekoľkokrát vyzvala a sama mala snahu o udržanie kontaktu medzi nimi. Návrh na zmenu priezviska maloletého podala na jeho žiadosť, pretože sa chcel volať tak ako jeho matka a sestra. Konštatovala, že otec sa o neho znovu začal zaujímať až od podania tohto návrhu.

Kolízny opatrovník sa o odvolaní otca nevyjadril.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd na základe odvolania otca preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti aj s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa § -u 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa §-u 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s §-om 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav, posúdil ho podľa správnych zákonných ustanovení Zákona o rodine a zákonne rozhodol o návrhu otca, ktorým sa domáhal zverenia mal. K. do jeho osobnej starostlivosti. Súd prvého stupňa vykonal všetky dôkazy významné pre rozhodnutie v súlade s §-om 132 O.s.p. vyhodnotil dôkazy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci, v dôsledku čoho je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Konajúci súd sa vysporiadal s námietkami otca uplatnenými v odvolaní, ktoré tvorili jeho obranu v prevažnej miere už v priebehu konania na súde prvého stupňa a otec ani v priebehu odvolacieho konania neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mali za následok iné rozhodnutie o jeho návrhu. Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa dôsledne posúdil zistený skutkový stav a dospel k totožnému právnenému záveru ako súd prvého stupňa, že v tejto právnej veci nie je v záujme mal. K. zverenie do osobnej starostlivosti otca, pretože sa s maloletým nekontaktuje od roku 2005 t.j. takmer 10 rokov a zverením do jeho osobnej starostlivosti by bol vytrhnutý z prostredia, ktoré považuje za svoj domov, kde žije a cíti sa bezpečne. Odvolací súd zdôrazňuje, že ust. § 25 ods. 4 Zákona o rodine neukladá súdu povinnosť, ale dáva mu možnosť zmeniť rozhodnutie o osobnej starostlivosti, ak jeden z rodičov opakovane bezdôvodne a zámerne neumožňuje druhému rodičovi styk s mal. dieťaťom. Konštatuje, že súd musí využitie tejto možnosti posúdiť v súvislosti so záujmom mal. dieťaťa, pretože ten je prvoradý pri rozhodovaní vo veciach starostlivosti súdu o maloletých. Odvolací súd dodáva, že otec, tak ako sám tvrdil, upustil od stretnutí s maloletým dobrovoľne, z dôvodov pretrvávajúcich nezhôd s matkou a tento stav trvá takmer 10 rokov, preto je toho názoru, že v tomto prípade by rozhodnutie podľa § 25 ods. 4 Zákona o rodine nebolo v záujme mal. dieťaťa, nakoľko postup podľa tohto ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch, v ktorých nenastalo ochladenie citových väzieb z dôvodu dlhodobého odlúčenia. Zdôrazňuje, že napriek tomu, že súd v o veciach starostlivosti súdu o maloletých môže začať konanie aj bez návrhu, nenahrádza jeho aktívna činnosť nečinnosť a nezáujem rodiča o dieťa, preto neobstojí tvrdenie otca, že súd svojím rozhodnutím, ktorým zamietol návrh o zverenie mal. K. do jeho osobnej starostlivosti obmedzil základné práva dieťa a jeho rodičovské práva. Styk otca s maloletým je právoplatne upravený rozsudkom Okresného súdu Košice I z 18.1.2005 č.k. 22P/114/2003-125 a odvolací súd nezistil žiadne objektívne dôvody, pre ktoré by sa otec nemohol domáhať výkonu tohto rozhodnutia po tak dlhú dobu a touto nečinnosťou taktiež prispel k tomu, že vzťahy medzi ním a maloletým ochladli. Odvolací súd zdôrazňuje, že nespochybňuje rodičovské práva a povinnosti otca, ani jeho rolu v živote mal. dieťaťa a je toho názoru, že je v jeho záujme, aby sa citová väzba medzi

ním a otcom obnovila, ale vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je nevyhnutné, aby tento proces prebiehal postupne bez negatívneho vplyvu na zdravý telesný a duševný vývoj mal. dieťaťa v zmysle právoplatného rozhodnutia, ktorým bol styk upravený tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletým každý druhý víkend v mesiaci v sobotu v čase od 16:00 hod. do 18:00 hod. s tým, že otec ho prevezme v určenom čase pri vchode obytného domu, v ktorom matka býva a dieťa na tomto mieste v určenom čase riadne vráti. Odvolací súd považuje túto úpravu za dostatočnú na to, aby sa postupne obnovili vzťahy medzi otcom a synom, preto nezačal bez návrhu konanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. a podľa § 219 ods. 2 O.s.p. sa v odôvodnení obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodol, nakoľko žiaden z účastníkov náhradu trov konania nežiadal (§ 224 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie senát prijal v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.